

De legende van hoe de stad Madrid gesticht werd

In één van de harten van de hoofdstad van Spanje, vlakbij het beroemde Prado museum, staat een grote fontein met daarin een beeld van een vrouw op een zegekar, getrokken door leeuwen. Dat is de 'Plaza de Cibeles', waar de aanhangers van Real Madrid de gewonnen bekercups van hun team vieren. Maar wat doet de godin Cibeles in Madrid?

De legende

Volgens de legende was Bianor één van de overlevenden na de inname van de stad Troje door de Mycenenen. Hij zocht in de haven een schip, die hem mee kon nemen, maar aangezien alle schepen al weg waren, besloot hij maar over land te gaan. Zo kwam hij via Griekenland terecht in de streek die nu Albanië is en stichtte hij daar een koninkrijk. Na zijn dood volgde zijn zoon Tiberis hem op.

Tiberis had twee zonen, Tiberis en Bianor. Om problemen rond de troonopvolging te voorkomen stuurde hij de tweede en de jongste –niet zonder hem van rijkdommen voorzien te hebben- het land uit. Een vrouw, Mantua, ontfermde zich over hem.

In Italië aangekomen stichtte de vrouw de stad Manto, heden Mantova. Daar bleef Bianor totdat in een droom door de god Apollo werd geboden om verder te reizen, naar het land waar de zon ondergaat. Met de bijnaam 'Ocno', wat betekent 'degene, die de betekenis van dromen kan zien' ging hij op weg. Die reis duurde tien jaar.

Op een nacht had hij opnieuw een droom waarin Apollo zich manifesteerde en hem zei dat hij op die plaats een stad moest stichten en er zijn leven moest offeren. Op die plek woonden de zg. Carpetanen, een keltisch volk. Zij wachtten op een teken van de goden om een stad te stichten. Ocno vertelden hen zijn droom en samen begonnen ze een stad te bouwen. Maar nadat die gebouwd was, begonnen de problemen. Sommigen waren voorstanders van Apollo, maar geloofden niet in hem. Opnieuw verscheen de god in een droom van Ocno en vertelde hem dat hij de stad moest wijden aan de godin Metragirta, ook geheten Cibeles. Zij was de godin van de aarde, dochter van Saturnus. Ook zei hij Ocno dat het moment daar was om zijn eigen leven te offeren.

Toen Ocno wakker werd vertelde hij zijn droom aan de mensen en gebod een diepe put te graven. Toen dat gedaan was ging hij daar zelf in liggen, waarna een grote steen eroverheen werd gelegd. Iedereen bad en zong totdat op een nacht een storm opstak vanuit het gebergte van Guadarrama, waaruit in een wolk de godin Cibeles naar beneden kwam en Ocno met zich meenam.

Na dat moment werd de stad naar de godin Metragirta genoemd. Later werd dat Magerit en nog later Madrid, wat betekent 'de stad van de mensen zonder vaderland'.

De Wolfssteeg in Madrid

Een Spaans wondersprookje over opstanding uit de dood

Lang, lang geleden woonde er in een steeg in Madrid een arme jager. Hij leefde van de wolfsjacht, want de omgeving van de stad was toen rijk aan wolven. Als teken van zijn gilde hing de jager aan de deur van zijn huis een volgestopt wolfsvel.

Het duurde dus niet lang, of de mensen gingen deze steeg de Wolfssteeg noemen. Natuurlijk was de jager trots op deze naamgeving en beleefde er veel vreugde aan. Maar wee degene, die het waagde het opgestopte vel aan zijn deur aan te raken, laat staan te beschadigen.

Maar zoals zo vaak gebeurt, liet dit vel een jongen, die eveneens in Madrid woonde, niet met rust. De kleine rakker, ik geloof dat hij Jaime heette, wilde niets liever dan erachter zien te komen, wat er met dit vel, dat door de jager als zijn grootste schat werd gekoesterd, nu eigenlijk aan de hand was. "Hij bewaart er vast en zeker een schat in," dacht hij, en omdat hij niet ver van de jager woonde, sloopte hij er dagelijks rond, om zo het geheim op het spoor te komen.

Zodra de jager hem in het oog kreeg, werd hij natuurlijk weggejaagd. Maar Jaime had zich voorgenomen de zaak tot op de bodem uit te zoeken, en hield hardnekkig aan zijn doel vast. En toen de jager weer eens op jacht ging, nam Jaime zijn mes en rende naar het vel, zo snel zijn voeten hem konden dragen. De huid zat echter zo vast, dat Jaime hem een hele poos met zijn mes moest bewerken, voor hij eindelijk op de grond viel.

Met de hand, die het mes nog steeds vasthield, sneed hij hem open. Maar o wee, stro en nog eens stro stroomde eruit. Hij was zo in gedachten verdiept over de langverbeide schat, dat hij de terugkeer van de jager niet eens

bemerkte. Pas toen hij voetstappen achter zijn rug hoorde, sprong hij geschrokken omhoog. Maar het was al te laat! De jager sprong op hem af als een kat op een muis. Meedogenloos sloeg hij de jongen tegen de grond, die het onmiddellijk uitgilde van pijn. Maar dat bracht de boze jager niet tot bezinning, integendeel, het deed zijn drift nog meer aanwakkeren. Hij voelde een machteloze, waanzinnige woede in zich opstijgen en met het mes, wat de jongen was ontvallen, stak hij hem waar hij hem maar kon raken.

Daar lag de gemartelde jongen met starre ogen in een bloedplas op de grond. Het duurde niet lang, of de burens kwamen naderbij, ze omringden de ongelukkige jongen en de jager, die uit een boze droom ontwaakt leek en vertwijfeld en vol wroeging het gezicht met zijn handen bedekte.

De moeder van de jongen kwam aangerend en knielde naast haar zoon neer. De adem stakte haar in de keel, want al het leven was uit haar geliefd kind geweken. Ze begon hartverscheurend te huilen en te klagen, en stortte in elkaar. En met haar huilden en klaagden alle vrouwen, terwijl de mannen donker en dreigend naar de grond keken.

Toen nam de barbier het lichaam van de jongen en droeg het langzaam, aan het hoofd van een plechtige en droeve stoet, naar de kerk die aan het eind van de Wolfssteeg stond. Allen volgden de barbier, en steeds meer mensen sloten zich aan. In hun droefheid bemerkten ze niet de sneeuw witte duif, die boven de rouwstoet vloog. Pas toen zij tijdens haar vlucht naar beneden dook en een glanzende druppel uit haar snavel in de mond van de jongen liet vallen, stopte de barbier en keken de mensen verbaasd omhoog.

Op hetzelfde ogenblik keerde Jaime tot het leven terug. Nauwelijks voelden zijn voeten de grond, of hij liep met een kreet van vreugde zijn moeder tegemoet.

"Een wonder," jubelden de mensen en terwijl sommigen de jongen omringden, volgden anderen de vlucht van de witte duif. Deze vloog echter hoger en hoger, de zon tegemoet, steeg zo hoog, tot ze schitterde in een gouden straal en geleidelijk aan één werd met de heldere blauwe hemel.

Jaime kon niet weten, dat hij de oorzaak was van dit gejuich. Maar zijn raadselachtige blik liet de jager, die zijn ogen van blijdschap rood hield, niet los. Deze tilde de kleine rakker van de grond en danste zolang met hem in het rond, tot ze er beiden duizelig van werden.

Daarna zei de jager met een ernstig gezicht: "Eens was ik verblind door trots, dat deze plaats de Wolfssteeg werd genoemd. Maar ik beloof jullie plechtig, nooit meer wil ik op de wolven lijken, die ik jaag. Sta me daarom toe, deze plek voortaan Duivensteeg te noemen, opdat deze buitengewone gebeurtenis nooit vergeten zal worden."

Iedereen stemde met deze verstandige woorden van de jager in. En zo heette de Wolfssteeg in Madrid voortaan Duivensteeg.